

noget; thi for hver fem Ore han tjente, vilde man knappe ham af i Understøttelsen ligesom ved Alderdomsunderstøttelsen, og lige saa lidt vilde han kunne faa nogen Hjælp fra den private Godgørenheds Side. Derfor siger jeg, at det vilde være en daarlig Maade at ordne Sagen paa. Nu siges det ganske vist, at det kunde gaa til paa den Maade, at vedkommende, naar han faar udbetalt et Beløb — 2,400 eller 3,600 Kr., eller hvad Arbejdsraadet bestemmer; ud over disse Beløb kan det jo ikke komme — maasse giver det hen i Dag og melder sig til Fattigvæsenet i Morgen. Ja, men kom med Eksempler paa, at Folk høre sig saaledes ad! Jeg kender ikke den Mand, der giver sine Penge bort for at melde sig til Fattigvæsenet i Morgen. Saa efterstræbt er Fattigvæsenet ikke, at Folk give deres Stillinger hen for at komme paa Fattigvæsenet. Det tror jeg ikke, at der er Fare for. Men, blev der sagt, det kan gaa saaledes til, at Beløbet udbetales vedkommende for at sætte ham ind i en lille Handel eller mindre Erhverv, at Handelen efter et Par Aars Forløb ikke gaar længere, og at Pengene saaledes ere spildte. Ja, det kan selvfølgelig ske, men det er ikke en Følge af Understøttelsen. Det kan ogsaa ske for andre Medborgere, at deres Penge kunne gaa tabt paa denne Maade, saa at Fattigvæsenet maa træde til. For øvrigt beder jeg lægge Mærke til, at Arbejdsraadet ikke nødvendigvis skal udbetale Beløbet paa een Gang; det kan udbetale det som Livrente eller paa anden Maade, saaledes som foreskrevet i Lovforslagets § 9. I denne Paragrafs sidste Stykke henvises der netop til de andre Maader, Arbejdsraadet kan ordne Forsørgelsen paa, idet der staar: „Den Pengesum, som tilkendes en forulykket Arbejders efterladte, tilgodegøres disse paa den Maade, som Arbejdsraadet efter foretagne Undersøgelser maatte bestemme som den hensigtsmæssigste til Opnaaelse af Lovens Forsørgelsesformaal.“ Ogsaa her er der lagt en betydelig Myndighed i Arbejdsraadets Haand, og det bør være saa, thi vi kunne ikke ved Lovparagraffer udtømmende opregne alle de Tilfælde, som kunne forefalde ude i Livet. Derfor holder jeg paa Arbejdsraadet, fordi det kan komme til at gøre en god Virkning. Og siden jeg nu taler om Arbejdsraadet, maa jeg med det samme sige, at Arbejdsraadet selvfølgelig ogsaa kommer til at skønne over saadanne Tilfælde som det, det ærede Medlem fra Fredericia (Dusen) nævnte. Det ærede Medlem har fundet en fuld Mand, og denne fulde Mand præsenterede han os og sagde, at han ingen Forbrydelse havde begaaet,

men at han kunde komme galt afsted og labe Ulykker paa sig selv ved sin Fuldstab. Det kan være rigtig, men saa vilde han fremstille denne fulde Mand som et afstræffende Eksempel, thi saadan en fuld Mand kunde jo ogsaa faa nogen Understøttelse. Det kan han ganske vist, men Arbejdsraadet, som bestemmer Understøttelsen, og som skal give den Mand Understøttelse, som i Fuldstab har lavet en Ulykke paa sig selv, staar her lige over for § 8 i denne Lov. Denne Paragraf bestemmer, at der ved Fasthættelsen af Forsørgelsesbeløbet skal tages Hensyn til Omfanget af Arbejdsevnen og den deraf afhængige Forsørgelseevnes Forringelse, og at der skal tages Hensyn til alle Omstændigheder ved Ulykkestilfældet, til Arbejdsgiverens saavel som til Arbejderens Opførsel og til den tilskadefornyes egen Fremgangsmaade. Jeg er derfor overbevist om, at Arbejdsraadet vil tage tilbørligt Hensyn til den fulde Mand. Men saa siger man endvidere, at det ved Fasthættelsen af et Forsørgelsesbeløb kunde komme til at gaa paa den Maade, at først den Forsikringsanstalt, hvori Arbejdsgiveren har sine Arbejdere forsikrede, fasthæfter et vist Beløb, at der derefter bliver Strid i Arbejdsraadet mellem Arbejdsgiverne og Arbejderne, idet Arbejdsgiverne ikke ville udbetale mere, end hvad Forsikringskassen har tilkendt Manden, medens Arbejderne hævde, at der tilkommer ham mere, og at det saaledes bliver Formanden og Lægerne, som komme til at afgøre Sagen. Hvortil skal man da have disse Arbejdere og disse Arbejdsgivere i Arbejdsraadet, naar det bliver Formanden og Lægerne, som skulle afgøre Sagen? Men dertil siger jeg: Selv om det gik til paa den Maade, jeg har fremsat, er der al Grund til at fastholde baade disse Arbejdere og disse Arbejdsgivere. Thi Sagen er den, at Formanden og Lægerne i saa Fald saa begge Parter at høre, og for at fælde en god Dom er det bedst at høre begge Parter. Men det vil heller ikke komme til at gaa paa denne Maade; derom føler jeg mig overbevist. For det første vil det gaa saaledes, at Forsikringskasserne slet ikke ville komme til at afgøre Sagen. Forsikringskasserne ville nemlig komme til at modtage til Forsikring mod en vis Præmie selve Arbejdsgiverens Forpligtelse i Henhold til den Lov, som er udkommen angaaende Arbejderes Forsørgelseskrav efter Ulykkestilfælde, og først naar Arbejdsraadet har fastsat Forsørgelseskravets Størrelse, kommer Arbejdsgiveren til Forsikringskassen og faar sine Penge godtgjort. Saaledes tror jeg, at det vil gaa til, og det vil ikke alene gaa til